

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 57. Epistola ad Sixtum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

erroribus; his enim magno fervore in-
dignabatur, librumque a se compositum

Sæculum V.
A. C. 413.

S. Augustino examinandum submiserat.

In hac Epistola S. Augustinus, aliqua quæ-
stione curiosa occasionem præbente, dis-
ferit in hunc modum: *De me vero fa-*

c. 13.

teor tibi; malo discere, quam docere.

Quippe veritatis dulcedo nos ad discen-

dum invitat; docendus vero proximus,

si nos caritas, ut id faciamus, obligat,

nec ante docere debemus, quam caritas

cogat. Hanc Epistolam ad Mercatorem

ferendam dedit Albino, Ecclesiæ Roma-
næ Acolytho, cui etiam breves litteras

commisit ad Sixtum Presbyterum, ut ei

ep. 191. al.
104.

gratularetur, quod tanto vigore Pelagia-
norum hostem se esset professus. Haud

multo post ad eundem longiorem scripsit

Epistolam, ferente Firmo Presbytero, qui

ep. 104. al.
105.

ipsi Sixti litteras reddiderat, cum ex A-

frica Romam reverteretur.

§. LVII.

Epistola ad Sixtum.

In ista ad Sixtum Epistola S. Augustinus
eum hortatur, ut jam illorum instru-

ctioni omnes vires impendat, quorum a-

nimis satis terroris intulisset; utque ad-

versus eos magis inflammet, ad Pelagia-

norum objectiones respondet: *Credunt*

n. 3.

illi, inquit: sibi liberum arbitrium eripi,

si admitterent, hominem sine Dei auxilio

nequi-

Sæculum V.

A C. 418.

n. 4.

nequidem bonam voluntatem habere, nec intelligunt, quod sic liberum arbitrium minime stabiliant, sed subtrahant fundamentum, cum illud Domino, qui Petrus solida est, non imponant. Timent, ne acceptionem Personarum Deo affingere videantur, si crederent, sine ullo merito præcedenti, cuicunque vult, Misericordiam impertiri; Et non attendunt, bonum, qui condemnatur, penam sibi debitam, illum vero, qui liberatur, Gratiâ sibi non debitam recipere. Ita ut nec uni conquerendi, nec alteri se extolendi causa sit. Multo magis dicendum, in hoc casu acceptionem Personarum non dari, dum simul omnes in eadem massa damnationis immersi jacent.

Verum, inquiunt, injustum est, in eadem causa mala unum liberare, Et alterum punire. Ergo justum est, responder

n. 5.

S. Augustinus: tam unum punire, quam alterum, ergo Gratias agamus Salvatore, quod nos, sicut complices nostros, prout merebamur, non habuerit! nam si omnes homines liberarentur, quid Justitia peccato debeat, ignoraretur, si nemo, nesciremus Beneficium Gratiæ, cujus causa non in differentia meritorum, nec in factorum

Rom. 2. 33.

necessitate, nec in Fortunæ ludibriis instiganda est, sed in profundis divina Sapientiæ thesauris, quos Apostolus admiratur, Et non scrutatur. Et deinde: Ex-

n. 6.

tur, Et non scrutatur. Et deinde: Ex-

go nulla sunt justis merita? Sunt utique, Sæculum V.
quia justī dicuntur, sed nulla erant, ut A. C. 418.
justi fierent; sed sicut dicit Apostolus: Rom. 3. 24.
justificati gratis per gratiam.

Pelagius hunc errorem in Concilio n. 7.

Palæstinæ videbatur damnasse, dum agnovit, Gratiam secundum merita nostra non dari; at discipuli ejus respondabant, hanc Gratiam esse Naturam humanam, in qua, quin hoc mereremur, creati sumus. S. Augustinus respondet: n. 8.

Hanc illusionem ab omni Christiano avertat Deus! Gratia, quam laudat Apostolus, non est illa, per quam creavit nos Deus, ut homines simus, sed illa, per quam justificati sumus, dum homines peccatores eramus. Non est mortuus pro creatione illorum, qui non erant, sed ad justificationem eorum, qui erant impii.

Hæc gratia etiam remissio peccatorum non est, nam obtinetur per fidem, & n. 9. 12. 13.

fides, quæ est orationis, omnisque justitiæ principium, etiam nobis datur. Si nunc n. 10.

quæras, quare ex duobus hominibus, qui ambo eandem Doctrinam audiunt, aut idem vident miraculum, unus credat, & Prædeterminatio a Sancto Augustino explicata.

alter non credat; respondeo: O altitudinem Dei Sapientiæ! cujus judicia sunt incomprehensibilia, nec ideo minus justa, quo magis occulta. Misericordiam concedit, cui vult, & indurat, quem vult; n. 14.

at vero non indurat, malitiam tribuendo, sed

Hist. Eccles. Tom. V.

B b b

sed

Sæculum V. *sed subtrahendo Misericordiam.* Et in
A. C. 418. *ferius: Spiritus ubi vult, spirat. Sed*

n. 19.

n. 20. 21.

n. 22.

fatendum, quod diversa ratione auxilium iis, in quibus habitat, atque illis, in quibus necdum habitat; posteriores adjuvat, ut Fideles fiant, priores tanquam tales, qui jam Fideles sunt. Et rursus: Quando Deus merita nostra coronat, nisi dona coronat sua. Hinc S. Paulus dicit: Stipendium peccati mors, gratia autem Dei vita æterna. Videtur, ipsum dicere oportuisse, vitam æternam esse mercedem iustitiæ, sicut revera est, at verum homo sui meriti opinione inflatur, maluit vitam æternam adscribere Gratia, cui Iustitiam nostram in acceptis referimus.

Pelagianus objiciet: Ita vero homines excusationem habebunt, si dicant: quid culpæ in nobis sit, si male vivamus, cum Gratiam ad bene vivendum non acceperimus? S. Augustinus respondet: Qui male vivunt, in veritate dicere non possunt, quod culpam non habeant; nam si nihil mali faciunt, bene vivunt. Si autem male vivunt, id ex suo arbitrio, aut ex malo suæ originis, aut ex malo, quod superaddiderunt, proficiscitur. Si sint vasa iræ, sibi imputent, quod formati sint in illa massa, quam Deus juste damnavit propter peccatum unius solius, in quo omnes peccaverunt. Si sint vasa Misericordiæ, ne extollantur, sed Gloriam illi dent,

qui Gratiam indulget, quam non mere-
buntur. Denique ista Pelagianorum ex-
cusatio est illa obiectio, quam sibi metip-
si

Sæculum V.
A. C. 418.

Apostolus ponit, dum dicit: Quid adhuc
queritur? voluntati enim ejus quis resi-
sit? Cum S. Paulo respondemus: O ho-

n. 23.

mo! tu quis es, qui respondeas Deo? ergo
Christianus in hac vita contentus sit, si
sciat, aut credat, Deum neminem nisi Mi-
sericordia gratuita salvare, & neminem

ibid. 21.

nisi iustissime damnare. Quare autem
potius istum salvet, vel non salvet, quam
alterum, ille perquirat, qui Judiciorum
Dei altitudinem assequi valeat, attamen

S. Augustin.

carere a præcipitio. Ostendit deinde,
illos, qui plena scientia peccant, cœte-
ris quidem nocentiores esse, verumta-
men alios etiam sua ignorantia excusari

n. 24.

non posse. Omnis peccator, inquit:
inexcusabilis est, seu ob peccatum suæ o-
riginis, seu ob illa, quæ propria volunta-
te addidit, seu sciat, seu ignoret. Quia
ipsa ignorantia in illis sine dubio pecca-
tum est, qui noluerunt intelligere, in illis

n. 27.

vero, qui non potuerunt, est pœna peccati.
Et inferius: Gratia nullam justitiam in-
venit in eo, quem salvat, nec voluntatem,
nec opus, nequidem excusationem, nam, si
justa est excusatio, ille, qui eam habet, jam
non gratia, sed merito suo salvatur.

n. 29.

At omnes humanæ argutiæ illorum,
qui timent, ne Deo acceptionem Persona-

n. 31.

Bbb 2

rum

Sæculum V.
A. C. 418.

rum attribuant, in causa parvulorum con-
funduntur; cum enim admittant, nullum
parvulum in Regnum Cælorum intrare,
nisi ex aqua, & Spiritu S. fuerit renatus,
quam rationem reddent, quod iste mori-
tur baptizatus, & alter sine Baptismo?
quæ merita præcessere? in infantibus nul-
la sunt, ex eadem massa producuntur. Nec
Gratia meritis Parentum adscribi pot-
est, si ponamus casum possibilem, Paren-
tes, quorum liberi sine Baptismo decedunt,
esse Christianos, atque liberos impiorum,
vel Infidelium expositos, conservari, & a
Christianis baptizari. S. Augustinus
cum S. Paulo affert exemplum Esau, &
Jacob, & subjungit: Dum his argumen-
tis disputando premuntur Pelagiani, mi-
rum! in quæ præcipitia se conjiciant;
Deus, inquiunt: unum odio habebat, &
amabat alterum, quia utriusque opera
prævidebat. Quis non miretur, Aposto-
lum non invenisse subtilissimam solutio-
nem? non enim ista responsio ei in men-
tem venit, quæ ipsis brevissima, & decisi-
va videtur. Id solum dicit: Nunquid
iniquitas apud Deum? Absit! quippe ad
Moysen dicit: Faciam Misericordiam, cui
faciam; ergo Gratia nec ab homine co-
lente, neque currente, sed a Misericordia
Dei est. Ubi nunc sunt merita, aut o-
pera, seu præterita, seu futura, ex viri-
bus liberi arbitrii facta, vel facienda?

Rom. 9. 14.

An non Apostolus sententiam pro Gratia gratuita, id est, sola vera Gratia, clare, Sæculum V. A. C. 418.
& definitive pronuntiavit? Etiam si au-

tem quis diceret, Deum opera Esau, & Jacob, qui diu vixerunt, Gratia prævenisse, quis dicet, opera futura eorum, quibus in infantia moriendum, etiam prævidisse? (*) quomodo futura dici possunt opera, quæ nunquam erunt? Hic Pelagianos cum ista ipsorum objectione confundit, eamque tantum a ratione abhorrentem existimat, ut timeat, fidem se non facturum lectoribus, id ab ipsis in medium afferri potuisse. Ad aliam quoque futilem Pelagianorum respondet objectionem, de eo, quod alii pro infantibus baptizandis respondeant, ipsos remissionem peccatorum credere; nam dicebant: Ita est! credunt infantes in Ecclesia peccata remitti; at non illis, qui non habent, sed illis qui habent. Quare igitur, respondet S. Augustinus, exorcizantur, quare afflantur? Illusio est, nisi ideo fiat, quod in potestate Dæmonis sint. Tandem hanc longam ad Sixtum Epistolam claudit, eundem rogans, ut, si quid novi contra fidem Catholicam confingerent Hæretici, eaque, quæ ipse, & alii Doctores Catholici responderent, sibi transmittere velit.

n. 45.

n. 47.

B b b 3

§. LVIII.

(*) Nempe quis dicet prævidisse absolute?